

Folketingets Retsudvalg

Den 2. juni 2006

./.
Vedlagt fremsendes til udvalgets orientering ministerens talepunkt fra samrådet i Retsudvalget den 1. juni 2006, vedr. biloven.

Med venlig hilsen

Hans Chr. Schmidt

Fødevareministerens besvarelse af samrådsspørgsmål A i Retsudvalget den 1. juni 2006.

Spørgsmål A: Ministrene bedes uddybe besvarelsenerne af L168- spørgsmålene 150 og 169 om obligatoriske voldgift i sager om biavl.

[Fødevareministeren henviste indledningsvis til justitsministerens tale om L 168 og sammenhængen til L 149]

1. Om lovens formål

Hovedformålet ved den nye bilov har været at styrke dansk biavl. Og at sikre rammer som understøtter det store frivillige arbejde, der sker rundt omkring i landet.

Der er væsentlige samfundsmæssige hensyn bag dette formål. Bierne er nemlig den væsentligste bestøver af den danske natur og landbrugsafgrøder – så vi ville vågne op til en helt anden verden, hvis ikke vi havde bierne.

Under førstebehandlingen af biloven blev der udtrykt støtte til en grundig udvalgsbehandling med det formål at få en bred opbakning til en ny bilov – måske belært af, hvor vigtigt det er at søge enighed på dette område – Jeg tror I alle har hørt om den brune bi.

Et meget væsentlig element i både hørings svar og fødevareudvalgets behandling har været spørgsmål om obligatorisk voldgift som anvendes i sagen om biforgiftning.

Systemet af voldgiftsmænd og voldgiftsnævn har stor symbolsk betydning for biavlerne.

En biforgiftningsskade kan opstå, hvis fx en landmand har spøjtet forkert med et pesticid, der er markeret som farligt for bier.

Biavleren kommer ud til sit bistade og ser bier ligge døde eller halvdøde udenfor. Typisk vil biavleren straks kontakte sin rådgiver – han tænker hurtigt over, hvem i området der har en afgrøde, som bierne har været i – og som kan være sprøjtet med noget farligt for bier. Hvis han ikke allerede har kontaktet en voldtgiftsmand, så gør han det nu.

Så kommer voldtgiftsmanden på biavlerneside ud med det samme – sammen med en fra frøavlerneside. Der er flere at vælge mellem i hvert område, så de kan komme hurtigt. Sammen ser de to voldtgiftsmænd, biavleren og måske frøavleren – så på skaden – tager prøver af bier og taler om, det kan være en biforgiftning – og hvem der har ansvaret for skaden.

Så sender de prøver til Danmarks JordbrugsForskning, som laver analyser. Det er det endelige bevis for, om der er en skade. Hvis der så er bevis for en biforgiftningsskade, og man har en ansvarlig – så går man i gang med at finde en løsning. Hvis det ikke lykkes, går man til voldtgiftsnævnet. Det sker meget sjældent.

Jeg forstår, at der med forslaget ikke er noget til hinder for, at voldtgiftsmændene fortsat kan komme hurtigt ud. Dette er meget vigtigt, det tror jeg godt biavlerne kan forstå, og derfor kan jeg godt leve med denne ændring.